

Arrest

nr. 266 498 van 11 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 september 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 augustus 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 13 september 2021 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.08.2021 bij onze diensten werd ingediend door:

A.-F., M. S. M. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxxx)

Geboren te Bagdad op X

Nationaliteit: Irak

Adres: (..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 13.09.2021 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht). Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 3 EVRM. Schending van de materiële motiveringsplicht.

1.

Het verzoek ingediend op basis van artikel 9ter vreemdelingenwet wordt afgewezen op basis van het advies dd. 13.9.2021 van de arts-adviseur dr. Chris Boeckxstaend.

Deze stelt in het advies van 13.9.2021 :

‘Uit het standaard medisch getuigschrift en de medische stukken blijkt dat betrokkene, een dame van 49 jaar afkomstig uit Irak lijdt aan 2 aandoeningen:

-...

-Een PTSD waarvoor mogelijks psychotherapie nodig zou zijn maar niet gegeven wordt; we besluiten hier dat de nood aan behandeling niet bewezen is.

We besluiten hier dat uit de aangeleverde informatie niet kan besloten worden dat betrokkene een specifieke medische behandeling ondergaat; de vermelding van het taalprobleem laat ons eveneens toe om te besluiten, zo er therapie nodig is, deze best in het thuisland gebeurt vermits hier geen adequate hulp kan geboden worden gezien de taalbarrière.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een

ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

De aanvraag steunde op het SMG van dokter Lieselot Smet.

Deze stelde als diagnose: symptomen van PTSS, nachtmerrie, angsten.

Als actuele behandeling stelt het SMG: psychologische behandeling zowel financieel als door taalbarrière niet haalbaar. Voorziene duur behandeling: langdurig.

Prognose: slecht zolang geen behandeling.

Mantelzorg? Psychologische hulp geïndiceerd.

2.

De arts adviseur dient op basis van artikel 9ter advies te geven of verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, of, een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Het advies doet niet wat de wet vereist en negeert de gegevens van het SMG.

Het uitgangspunt van het advies is niet de beoordeling van de door het SMG vermelde aandoening, maar wel dat de nood aan behandeling niet bewezen zou zijn. Niet de ziekte zelf maar de behandeling is het voorwerp van het advies, wat in strijd is met de beoordeling die artikel 9ter aan de arts oplegt. In die beoordeling van de ‘nood aan behandeling’ is het advies verder nog intern contradictorisch waar het stelt dat het gaat om ‘een PTSD waarvoor mogelijks psychotherapie nodig is’, om dan in dezelfde zin te ‘besluiten dat de nood aan behandeling niet bewezen is.’

Het advies miskent ook verder nog de opdracht van artikel 9ter door te stellen dat de behandeling best in het thuisland gebeurt vermits hier geen adequate hulp kan geboden worden gezien de taalbarrière. In eerste instantie wordt opgemerkt dat het SMG enkel gesteld heeft dat psychologische hulp niet haalbaar is financieel en door taalbarrière. Er wordt niet gesteld dat die hulp onmogelijk is omwille van de taalbarrière. Mits een goede tolk is dergelijke hulp evident wel mogelijk. In tweede instantie wordt opgemerkt dat het advies diende na te gaan of in het land van herkomst, in casu Irak, adequate hulp mogelijk is. Het advies doet niet wat de wet vraagt, maar neemt als uitgangspunt dat adequate hulp in België niet zou mogelijk zijn, quod non. Zo zet het advies de zaken op zijn kop, door niet te vertrekken van de situatie in Irak, maar van de situatie van adequate hulp in België. Het advies heeft niet onderzocht of adequate hulp in Irak mogelijk is. Dit is nog des te meer problematisch omdat het specifiek gaat om een PTSS- syndroom dat het gevolg is van trauma's opgelopen in Irak. De arts-adviseur had minstens moeten onderzoeken of voor verzoekster in haar concrete situatie een adequate behandeling in Irak mogelijk was, gezien die trauma's hun oorsprong vinden in dat land, en ook rekening houdend met wat op dit ogenblik aan psychologische bijstand in Irak al of niet bestaat. Het medisch advies de facto herleiden tot een kwestie van taalbarrière gaat volledig voorbij aan de opdracht die artikel 9ter vreemdelingenwet aan de arts oplegt.

Om vernielde redenen dient de beslissing die het advies overneemt, vernietigd te worden.

De beslissing schendt artikel 9ter, § 1 vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het advies van de arts-adviseur die de medische elementen die voor verzoekende partij werden aangevoerd heeft onderzocht en daarbij concludeerde dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partij betwist niet dat zij in het bezit werd gesteld van het advies en toont verder niet aan

dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samen gelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.”*

De Raad van State verduidelijkt in zijn arrest nr. 228 778 van 16 oktober 2014 dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet *a priori* uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Tevens wordt er in voornoemd arrest op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag tot verblijf niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van de twee voornoemde gevallen, ongeacht of in het land van herkomst toegankelijke zorgverlening bestaat.

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

De aandoening moet aldus een zekere graad van ernst vertonen.

Het medisch advies van de arts-adviseur van 13 september 2021 in hoofde van verzoekende partij vermeldt het volgende:

"NAAM: A.-F., M. S. M. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx)

Geboren te Bagdad op 21.08.1972

Nationaliteit: Irak

Adres: (..)

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 11-8-2021.

Aangeleverde documenten:

- SMG dd. 25-5-2021 van dr. Smet, huisarts met de volgende informatie:

o Voorgeschiedenis van hysterectomie

o Actueel PTSD en hidradenitis suppurativa waarvoor 3 maanden niet gespecificeerd antibioticatherapie

Uit het standaard medisch getuigschrift en de medische stukken blijkt dat betrokkene, een dame van actueel 49 jaar afkomstig uit Irak lijdt aan 2 aandoeningen:

- Een ontsteking van de okselklieren, zonder objectieve gegevens waarvoor 3 maanden antibiotica therapie vereist zijn. Deze termijn is actueel verlopen; deze aandoening wordt niet meer in aanmerking genomen

- Een PTSD waarvoor mogelijks psychotherapie nodig zou zijn maar niet gegeven wordt ; we besluiten hier dat de nood aan behandeling niet bewezen is.

We besluiten hier dat uit de aangeleverde informatie niet kan besloten worden dat betrokkene een specifieke medische behandeling ondergaat; de vermelding van het taalprobleem laat ons eveneens toe om te besluiten, zo er therapie nodig is, deze best in het thuisland gebeurt vermits hier geen adequate hulp kan geboden worden gezien de taalbarrière.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Er zijn geen medische contra-indicaties om te reizen."

2.6. Zoals duidelijk blijkt stelt de arts-adviseur in essentie vast dat in het standaard medisch getuigschrift opgesteld door de huisarts van verzoekende partij sprake is van twee aandoeningen:

- enerzijds ontsteking van de okselklieren

- anderzijds PTSD

Wat betreft de eerste aandoening stelt de arts-adviseur vast dat er geen objectieve gegevens voorliggen inzake de vermelde ontsteking en dat de drie maanden antibioticatherapie thans voorbij is zodat de aandoening niet meer in aanmerking wordt genomen.

Wat betreft de tweede aandoening stelt de arts-adviseur vast dat er wel vermeld wordt dat psychotherapie nodig zou zijn maar dat dit niet gegeven wordt. De arts-adviseur besluit dat de nood aan behandeling niet bewezen is.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen kritiek uit op de bevinding van de arts-adviseur inzake de ontsteking van de okselklieren.

De Raad stelt voorts vast dat het standaard medisch getuigschrift van 25 mei 2021 dat verzoekende partij bij haar aanvraag heeft voorgelegd inderdaad slechts melding maakt van "symptomen van PTSS. nachtmerries, angsten" en dat "psychologische behandeling zowel financieel als door taalbarrière niet haalbaar" is. Verder wordt geattesteerd door de huisarts dat de prognose slecht is zolang verzoekende partij niet behandeld wordt en dat psychologische hulp geïndiceerd is.

Zoals de arts-adviseur vaststelt in zijn advies wordt wel vermeld dat psychotherapie nodig zou zijn maar dat dit niet gegeven wordt. De arts-adviseur concludeert dat de nood aan behandeling niet bewezen is en "dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan

geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.” In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de arts-adviseur zich wel degelijk gekwetend van zijn opdracht in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, namelijk nagaan of verzoekende partij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Het betoog van verzoekende partij lijkt erop neer te komen dat het loutere feit dat zij aan een ziekte lijdt, inhoudt dat er sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt evenwel dat ook moet aangetoond worden dat de ziekte een zekere graad van ernst vertoont. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de arts-adviseur uit het gegeven dat verzoekende partij voor de symptomen van PTSS in België niet behandeld wordt onterecht heeft afgeleid dat de nood aan behandeling niet bewezen is en er *in casu* aldus geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan voorts evenmin gevolgd worden als zou het advies van de arts-adviseur intern contradictorisch zijn. Immers, waar de arts-adviseur stelt: *“Een PTSD waarvoor mogelijks psychotherapie nodig zou zijn maar niet gegeven wordt”* blijkt dat de arts-adviseur enkel stelt wat naar zijn oordeel uit het standaard medisch getuigschrift naar voren komt, daar deze stelling voorafgegaan wordt door: *“Uit het standaard medisch getuigschrift en de medische stukken blijkt dat betrokkene, een dame van actueel 49 jaar afkomstig uit Irak lijdt aan 2 aandoeningen:”*. Verzoekende partij maakt voorts ook geenszins aannemelijk dat de arts-adviseur op verkeerde gronden tot de bevinding is gekomen dat de nood aan behandeling niet bewezen is en deze vaststelling leidt tot de conclusie dat er geen sprake is van een dusdanige ziekte in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Immers, indien de verzoekende partij aan een dusdanige ernstige PTSD zou lijden die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, dan kan aangenomen worden dat zij daarvoor ook in België behandeling krijgt. *In casu* wordt evenwel in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift uitdrukkelijk gesteld dat verzoekende partij voor de symptomen van PTSD niet behandeld wordt in België.

Zoals de verwerende partij voorts terecht opmerkt in de nota met opmerkingen kan het gebrek aan financiële middelen geen argument zijn waarom verzoekende partij in België niet behandeld wordt, ondanks de volgens verzoekende partij voorgehouden ernstige aandoening. Indien er immers inderdaad sprake zou zijn van een dusdanig ernstige ziekte die behandeling vereist, dan heeft verzoekende partij recht op dringende en noodzakelijke medische hulp die zij kan bekomen op grond van artikel 57, §2 van de OCMW-wet waarbij de hulp gefinancierd wordt door het OCMW. Zo bepaalt voormeld artikel:

“In afwijking van de andere bepalingen van deze wet, is de taak van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn beperkt tot :

1° het verlenen van dringende medische hulp, wanneer het gaat om een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft;(..)”

Voorts, waar verzoekende partij nog betoogt dat de arts-adviseur als uitgangspunt neemt dat *“adequate hulp in België niet zou mogelijk zijn”* kan zij geenszins gevolgd worden. In hoofddorde heeft de arts-adviseur immers gesteld dat de nood aan behandeling niet bewezen is. Deze vaststelling heeft de arts-adviseur doen besluiten dat er *in casu* geen sprake is van een dusdanig ernstige ziekte in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit is het determinerend besluit van de arts-adviseur. Het loutere gegeven dat de arts-adviseur nog verdere bedenkingen maakt – dat, indien er toch therapie nodig zou zijn (waarvan de arts-adviseur al heeft vastgesteld dat dit sowieso niet bewezen is) dit omwille van de taalbarrière best in het herkomstland wordt gegeven - doet geen afbreuk aan de conclusie van de arts-adviseur dat er *“kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”*

Verzoekende partij maakt gelet op het besluit van de arts-adviseur geenszins aannemelijk dat de arts-adviseur nog had moeten onderzoeken of zij in het herkomstland kan behandeld worden. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de nota met opmerkingen, heeft de arts-adviseur vastgesteld dat er *in casu* geen sprake is van een ziekte die voldoet aan de in artikel 9ter van de vreemdelingenwet

gestelde voorwaarden waardoor de arts-adviseur niet diende te onderzoeken of gepaste behandeling in het herkomstland beschikbaar en toegankelijk is.

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan geenszins worden afgeleid dat de arts-adviseur steeds dient te onderzoeken of een bepaalde medische behandeling in het herkomstland beschikbaar en toegankelijk is. De arts-adviseur dient na te gaan of er een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling is wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland van de vreemdeling die verzoekt op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd. Wanneer de arts-adviseur *in casu* vaststelt dat er geen medische contra-indicaties zijn tot reizen, de vermelde symptomen van PTSS in België niet behandeld worden en de nood aan behandeling niet bewezen is, kan hij bijgevolg, zonder de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de gezondheidszorg in het herkomstland onderzocht te hebben, concluderen dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling ingevolge het ontbreken van medische behandeling bestaat.

2.8. Voor zover de verzoekende partij met haar betoog nog een schending van artikel 3 van het EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Het begrip “*uitzonderlijke gevallen*” werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. *The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*” (Het Hof oordeelt dat onder “*andere zeer uitzonderlijke gevallen*” zoals bedoeld in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

In casu toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de vaststellingen van de arts-adviseur die oordeelde dat het *in casu* kennelijk niet gaat om een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voor zover als nodig verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger.

2.9. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER